

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 460/2026
22.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Јовице Мијаљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К бр.515/23 од 31.10.2025. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.1/26 од 11.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 22. априла 2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јовице Мијаљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К бр.515/23 од 31.10.2025. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.1/26 од 11.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару К бр.515/23 од 31.10.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 5. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико не плати новчану казну у том року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. У ову казну, на основу члана 63. КЗ, окривљеном је урачунато време проведено притвору од 24.07.2023. године до 11.08.2023. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање паушала суду и трошкова кривичног поступка оштећеном, у износима наведеним у изреци првостепене пресуде. Истовремено, окривљени је обавезан да оштећеном накнади износ од 9.400 евра, те да му врати банковну картицу и картицу од ручног сата, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.1/26 од 11.02.2026. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА – адвоката Јовице

Мијаљевића и Наташе Мијаљевић, а пресуда Основног суда у Новом Пазару К бр.515/23 од 31.10.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Јовица Мијаљевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће се окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да захтев ваља одбацити, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим (другостепеним) судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног у уводу, као разлог за подношење захтева, између осталог, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, а у образложењу, с тим у вези, истиче да се побијане пресуде заснивају на недозвољеном и незаконитом доказу и то на ЦД-у са видео записом који је изузет са сервера хотела „...“ иако је садржај снимка са ЦД носача кратак и не даје комплетну слику целокупног догађаја.

Како изложеним наводима захтева бранилац окривљеног само формално истиче наведену битну повреду одредба кривичног поступка, при чему не наводи у чему се незаконитост овог доказа састоји, већ у суштини оспорава његову доказну снагу и оспорава оцену суда о прихватљивости тог доказа, а којим наводима, по оцени овог суда, указује на повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и с тим у вези истиче да су нејасни разлози првостепеног суда у погледу доношења решења о извођењу доказа прибављањем потврде од такси фирме „... taxi“ на околности кретања такси возила

којим је предметног дана управљао окривљени, као и разлози о стављању ван снаге решења о извођењу доказа прибављањем снимка видео надзора хотела „...“ на коме се види тренутак када предметна торбица доспева на плочник испред хотела.

Бранилац у захтеву указује и на повреду одредба члана 395. став 2. ЗКП, истицањем да је одбрана предлагала да се у доказном поступку изврши увид у торбицу која је привремено одузета, а о ком доказном предлогу суд није одлучио, противно одредбама члана 68. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, па како ни ове повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, поднетим захтевом указује се на повреду одредба члана 441. став 3. ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, међутим у образложењу захтева бранилац с тим у вези наводи само да је у конкретном случају дошло до погрешне примене одредаба кривичног поступка у вези са имовинскоправним захтевом, не конкретизујући на који начин је учињена наведена повреда закона, а захтев подноси и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП коју не образлаже, па како одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић